

"Vaig entendre que parlar amb Déu és com parlar amb un pare"

Cecilia Deustúa va néixer a Lima el 1951, filla de diplomàtics. Després de recórrer amb els seus pares més de deu països, va conèixer a Canadà el que seria el seu marit. Ara treballa com a psicòloga clínica a Barcelona. És mare de vuit fills i supernumerària de l'Opus Dei.

07/09/2006

Com vaig conèixer el Opus Dei

Em vaig assabentar que existia l'Opus Dei, a Canadà. Els meus pares eren ambaixadors en aquest país i allí vaig conèixer el Víctor, el meu futur marit, que era supernumerari i treballava llavors a l'ambaixada d'Espanya. Va ser ell la primera persona que em va parlar de l'Opus Dei.

Els meus pares eren catòlics, però a casa hi havia una actitud que donava per descomptat que la pietat era cosa de dones. En acabar el col·legi, jo em vaig desprendre de tot aquest món religiós, que no havia calat per res en mi.

Víctor, en canvi, era un home d'una gran fe. Quan estava a punt de tornar a Roma, per a presentar la meva tesi, em va demanar que visités la tomba d'un sacerdot molt bo, que està enterrat en tal lloc. No tenia idea que es tractava de Sant Josepmaria. El

lloc era al carrer Bruno Buozzi, al barri del Parioli, on jo havia viscut durant anys. Havia passat cada dia per davant d'aquella casa, i mai vaig saber que era la seu de l'Opus Dei. Per complaure el meu promès, vaig trucar a la porta de la casa de Bruno Buozzi.

Trobada amb don Àlvaro

Quan sortia ja, i interiorment acabava d'acomiar-me per a sempre d'aquell lloc, vaig veure entrar tres sacerdots. Em vaig fixar especialment en el que estava al centre. Tenia uns ulls molt celestes, una mirada plena de bondat. Va suposar que era amiga d'alguna de les noies de l'Obra presents i es va dirigir a mi: “les amigues de les meves filles són com filles meves”. Em va impactar la bondat de la seva mirada. Vaig preguntar com es deia el sacerdot: don Álvaro.

Quan vaig arribar a casa li vaig escriure una carta a don Álvaro. L'hi explicava la meva història. No sé per quina raó ho vaig fer. Però aquella mateixa tarda vaig dur la carta a Bruno Buozzi. Aquella mateixa nit, la noia que m'havia atès em va trucar de part de don Álvaro del Portillo. Així va començar la meva relació amb l'Opus Dei. Va ser l'inici d'un procés que em va dur a descobrir realment Déu.

La meva trobada amb l'Opus Dei va ser realment de Déu. Mai no havia pertangut a res, tenia tal sentit de provisionalitat vivint cada poc temps en un lloc diferent... Trobar-me amb l'Opus Dei va fer que es reestructurés la meva pròpia existència, va ser com trobar un camí, trobar a Déu. La religió m'havia semblat fins llavors el refugi dels insegurs. Ho veia tot molt ritualista i embafador i em sufocava, em generava una certa aversió. Em quedava en les formes, no entenia els

continguts. Vaig començar a entendre els perquès, em va canviar la vida. Des d'aquell moment, vaig entendre claríssimament que no sóc jo qui ha triat l'Opus Dei, és Déu qui m'ha triat per a l'Obra.

Per a mi resar era entrar en una església. A través de l'Opus Dei vaig aprendre a fer que tot fos una conversa amb Déu; va ser una mica revolucionari. Vaig entendre que el tracte amb Déu i la vida cristiana no suposaven sortir del lloc on s'està. El treball, la família, eren precisament l'entorn on trobar Déu. Al principi, evidentment, em va costar adquirir hàbits de pietat, fins que vaig entendre que parlar amb Déu és com parlar amb un pare. Per a mi estar amb Déu és xerrar amb Ell.

Una doble vocació professional: la Psicologia clínica i la llar

Si no m'hagués pogut dedicar a la vida intel·lectual no hagués estat

feliç. No hagués estat feliç sense un espai al meu camp professional, la Psicologia. No sempre he pogut dedicar-me a la Psicologia amb la mateixa intensitat. Hi ha hagut moments que la família em necessitava i he hagut de deixar el meu treball per a seguir el meu marit i començar des de zero en un altre lloc. Sent mare de família nombrosa, a més, he tingut bastants problemes. No podia tenir un treball professional qualsevol, d'aquests de fitxatges i horaris llargs. He hagut de treballar a hores convingudes, tant a Roma com a Barcelona he tingut despatxos privats. En Itàlia, amb un neuropsiquiatra català. A Barcelona, primer vaig treballar en una clínica, i en diverses coses, fins que vaig poder muntar un despatx amb un psiquiatra. Ara és un gabinet que ha crescut molt. Podem atendre a moltes persones, des de nens fins a ancians, en l'àmbit psiquiàtric i en l'àmbit de la psicoteràpia.

Sempre dic que el nostre no és un treball professional, és una missió. Una missió especialment bella perquè et permet consolar, et permet fer bé, en concret, a persones concretes. No és un treball d'exhibició, però és un treball d'una alta gratificació.

Pots actuar a molts nivells. La bona educació és la base per treure endavant una persona, perquè entengui valors, reestructurar la seva personalitat, reorientar la seva pròpia vida, encara que només sigui humanament parlant. Si no hi ha una malaltia mental que impedeixi o obstaculitzi la percepció de la vida d'una persona, si es pot fer amb ella aquest tipus de labor, encara que solament sigui en els primers substrats, és enormement positiu. Qualsevol persona que s'equilibri tendirà sempre a la Veritat i podrà potenciar la dotació vital, és a dir, els seus talents no desenvolupats.

Cal respectar molt la llibertat de les persones, però si m'obren les portes i m'ho possibiliten -i ho fan moltes persones- puc introduir també l'aspecte espiritual, perquè forma part de la vida del ser humà. I com forma parteix de la vida del ser humà i a mi el que m'importa és la seva vida íntegra, si a ella li importa, jo parlo també d'això. Però encara que solament parlis en l'àmbit humà, moltes d'aquestes persones ja estan orientades a la recerca de la veritat. No ens inquieta a quin punt arribin ni en quines circumstàncies es trobin perquè sempre es pot fer una mica per elles. Sempre, sempre.

La formació dels fills

Gràcies als nostres fills, el meu marit i jo hem pogut fer tantes coses. Contràriament al que sol dir-se, la família nombrosa és el que ha multiplicat les nostres habilitats, perquè per ells hem treballat i per

treballar ens hem multiplicat.
Gràcies als nostres fills i a l'esforç
que ha suposat per a nosaltres dos,
hem pogut progressar dintre del que
cap. Haguéssim pogut tenir una vida
molt més còmoda, però de menys
qualitat humana.

Per a educar els fills, l'important és la
formació personal. En quina persona
et vols convertir? A qui vols veure en
el mirall quan t'aixeques? Vols veure
una persona bona, educada,
generosa? Doncs construeix-la.
Descobrir que hom pot construir això
és meravellós. Als fills els ajuda
percebre un testimoniatge de lluita
dels pares, no un testimoniatge de
perfecció, sinó de lluita, en el qual
cabem els errors, cap recomençar...
Tot això he après en l'esperit de
l'Opus Dei i és el que intento viure.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/vaig-entendre-
que-parlar-amb-deu-es-com-parlar-
amb-un-pare/](https://opusdei.org/ca/article/vaig-entendre-que-parlar-amb-deu-es-com-parlar-amb-un-pare/) (11/03/2026)